

dolgozásának egy szelete. Egy személység egy ponton. Változni fog, és változni is kell neki, de megszűnnie nem szabad, mert mi vagyunk, a gondolataink lenyomata. Vannak jobb írások, értelmesebb cikkek, tartalmasabb lapok online is százával. De ahogy az otthon nem valamilyen jelző teszi otthonná, hanem az marad mindig annak, aki beleszületett, úgy a *Quo Vadis* is a mienk, és ettől válik értékévé, ha másnak nem is, de nekünk. Irodalmi Nobel-díjat valószínűleg nem fog kapni, de szerzői és olvasói vele és általa (is) reményünk szerint elnyerik az élet koronáját.”

Kató Béla püspök és Telegdi István ifjúsági elnök a *Quo Vadis* lapszámainak kiállításán

Birizdó Szabolcs Mihály

Fotók: Kiss Gábor

Isten embere és ember embere.

A Ravasz László Gyakorlati Teológiai Kutatóközpont konferenciája

A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet (KPTI) Ravasz László Gyakorlati Teológiai Kutatóközpontja 2023. május 11–12-én tartotta idei konferenciáját. A rendezvény célkitűzése ez volt: választ találni arra a kérdésre, hogy miként élheti és jelenítheti meg a lelkipásztor az Isten iránti elköteleződését és az emberek iránti odaadását – mondta Kiss Jenő teológiai tanár, a kutatóközpont igazgatója a konferenciát megnyitó beszédében.

Az első napon főleg pasztorálteológiai kérdésekre összpontosult a figyelem, és kiindulási pontja a lelkipásztori tisztség időszerű meghatározása volt. Stefan Tobler, a Nagyszebeni Evangélikus Teológiai Fakultás teológiai tanára a tisztség rugalmasabb felfogása mellett érvelt annak érdekében, hogy a szolgálat új formái is tisztségjelleggel öltözhessenek. Egyik markáns mondata így hangzott a *A lelkipásztori tisztségről korszerűen* című előadásában: „Nemcsak arra kell törekednünk, hogy megtöltsük a struktúrákat élettel, hanem arra is, hogy a struktúrát keressünk a támadó életnek.”

Égből és földön

személyes - lokális - egyetemes

A KPTI Ravasz László Gyakorlati Teológiai Kutatóközpontja

2023. május 11 -- 12.

Kiss Jenő

Székely József lelkipásztor, a KPTI óraadó tanára azt hangsúlyozta *A lelkipásztor személyének jelentősége a szolgálatban* című előadásában, hogy a lelkipásztor személyének nagy jelentősége van a szolgálatban, amennyiben az reflektált módon jut kifejezésre. Ez adja meg a lelkipásztori szolgálat személyességét.

Járay Márton, a Semmelweis Orvostudományi Egyetem tanársegédje „*Hogy bővítködjének...*” *A növekedés lehetőségei a lelkipásztor szolgálatában* című előadásában arra mutatott rá, hogy az elmagányosodás komoly veszélyt jelent a lelkipásztorokra nézve, amely ellen véd a (kis)közösség.

Jakabházi Béla-Botond, a KPTI óraadó tanára a lelkipásztorok egészsége és szolgálata közötti összefüggéseket taglalta (*Felelősségvállalás az életért – tennivalók a lelkész kar egészségének megőrzése érdekében*), és hangsúlyozta az egyház felelősségét a lelkipásztorok egészségének védelmében.

Nagy Eszter, a KPTI elsőéves magiszteri hallgatója a kötődési minták szerepét körvonalazta, és kiemelte a biztonságos kötődés jelentőségét, amely lehetővé teszi, hogy a bajba jutott lelkipásztor idejében segítséget kérjen (*A kötődési minták jelentősége a lelkipásztor szolgálatában*).

A fórumbeszélgetést Kiss Jenő, a KPTI tanára vezette fel, és leszögezte, hogy a lelkipásztor szolgálatában egyensúlynak kell lennie a tisztség, a hivatás és a személy megnyilvánulása között.

A beszélgetésben Kocsev Miklós, a Károli Gáspár Református Egyetem Hit tudományi Karának tanára, Sógor Árpád ifjúsági lelkipásztor, Telegdi István ifjúsági elnök és Gecse Krisztián Dániel végzős hallgató vett részt, és többen bekapcsolódtak a jelenlévők közül is. A beszélgetésből kirajzolódott, hogy lelki életük alakítása érdekében a teológiai hallgatók fontosnak tartják a mentori támogatást, s ugyanakkor az egymás közötti, illetve a hallgatók és oktatók közötti közösséget.

A konferencia második napjának központi kérdései missziológiai jellegűek voltak. A posztmodern korban újra aktuálissá vált a négyes Pascal-féle egzisztenciális dilemma: mindannyian a boldogságot keressük, mindnyájan boldogtalannak találjuk magunkat, mindannyian igazságot keresünk, és amit mindnyájan találunk, az igazágtalanság, hamisság és tévedés.

Az ezekre adható korszerű „szókratikus-teológiai” és lelkipásztori válaszokat keresve hangzott el három vitaindítónak is szánt és nem kevés továbbgondolásra

serkentő előadás: dr. Michael Goheen (Vancouver, Phoenix, MTC): *Isten nagy története és a posztmodern történet*, valamint *Isten nagy történetéről és a posztmodern történetről a gyülekezetnek*; dr. Alistair Wilson (Highland Theological Institute, Edinburgh Theological Seminary): *Tanulságok Lukács evangéliumából: hogyan vonhatja be az ifjú nemzedéket a missziós szemléletű gyülekezet?* Az előadások közvetlenül missziológiai és közvetve gyülekezetépítő témák körül bontakoztak ki. Dacára a posztmodernitás egyetemes igényű problematizálásának, mindkét előadó szerényen, csak a saját kontextusából indult ki. De kérdéseiket nemcsak nyugati megközelítésből, hanem sokkal inkább a velünk együtt való gondolkodás jegyében fogalmazták meg. Ezt igazolta a számukra feltett kérdések hangulata is.

Mint azt előre terveztük, a konferencia második napján az egyház küldetése került a figyelem fókuszába. Elsősorban a posztmodern kor kihívásai közepette próbáltuk megérteni a gyülekezetek misszióját és a lelkipásztorok szerepét annak formálásában. Ennek nyomán a helyi gyülekezetek pásztorációs jövőképe foglalkoztatta a résztvevőket. A témát Michael Goheen kanadai missziológus professzor már említett két előadása vezette fel. Nem jelentéktelen az oktatói kontextusa sem, amint azt a hallgatósággal megosztotta: Michael Goheen évente öt hónapot Kanadában, öt hónapot az Egyesült Államokban, majd pedig két hónapot Chilében és Braziliában tölt, és a témában folyamatosan tart előadásokat. Előadásában tisztázta, hogy a két „nagy történet”, a bibliai és a posztmodern humanizmus története kereszteződésénél találjuk magunkat. Ebben egyrészt megértjük a globalizmus kihívásait, de annak mégsem engedünk szolgálai módon, hanem tanúbizonyságot teszünk a bibliai történet mellett.

Michael Goheen a kortárs interdiszciplináris teológiai diskurzus vitathatatlanul világszerte elismert szaktekintélye, aki a második előadásában nem mulasztotta el azt sem, hogy egy „ősi magyar jövőt” álmadjon velünk együtt az erdélyi egyházunk számára esetleg szóba jöhető kisebbségi kontextusban. Ezzel a nemes kísérletével is a misszió református teológiai hangsúlyú, úgynevezett „inkarnációs modelljét” jelenítette meg, amelynek kétségtelenül gesztusértéke is volt. A professzor munkája iránti nagy érdeklődésre utal az a tény is, hogy majdnem teljesen elfogyott mindkét magyar nyelven megjelentetett és a konferencia keretében árusított könyve is (80 példány), amelyeket a szünetekben dedikált.

Michael Goheent követte Alistair Wilson edinburghi újszövetséges és missziológaprofesszor előadása, aki Lukács evangéliumának egy lehetséges missziológiai és részben ekklezológiai olvasatát tárta a hallgatóság elé. Előadásának hangsúlypontjai az előző előadások medrébe terelték a témát, az evangéliumi narratíva háttérében az Isten nagy történetének ívét láttatta meg velünk, és ennek kapcsán igyekezett hangsúlyossá tenni, hogy milyen missziói stratégiát sugall mindez gyülekezeteink és a lelkipásztori munka számára. Kevesen tudják, de mondandója

hitélet emeli, hogy ez a kérdéskör nemcsak akadémiai szinten foglalkoztatta őt, hanem kilenc évet töltött el aktív misszionáriusként Dél-Afrikában, és az ottani Dumisani Teológia oktatójaként helyi lelkipásztorokat készített fel a missziói és gyülekezetépítő szolgálatra.

A délutáni szekcióüléseket Kiss Jenő teológiai tanár felvezetője nyitotta meg. Ennek keretében elsősorban a különböző szekciók újraalakulása volt a téma, ugyanis ez biztosította a résztvevők számára a szekciók közötti átjárhatóságot és az interdiszciplináris kutatás lehetőségét.

Ezt követően a résztvevők meghallgatták és megvitatták Lukács Róbert és Gecse Krisztián Dániel VI. éves teológiai hallgatók közösen megírt vitaindító előadását: *Melyik az az emberkép, mely hiteles egyház- és jövőképet alakít?* Az újólag megalakult műhelyek elkezdték munkájukat, hogy a lelkipásztorok együtt dolgozzanak kisebb szakmai csoportokban, és munkájuk eredményét majd meg is tudják osztani szolgálataikkal.

A konferencián mintegy hatvan lelkipásztor vett részt, rajtuk kívül pedig jelen voltak még a teológiai hallgatók is. A már szolgáló lelkipásztorok és a szolgálatra készülő diákok együtt gyakorolták a közösséget a reggeli áhítatokon, és együtt gondolták át a fentebb említett kérdéseket. Az előadások sok hasznos gondolatot sugalmaztak és gyümölcsöző beszélgetéseket ihlettek. A résztvevők eredményesnek tartották az együtt töltött időt.

Kiss Jenő – Horváth Levente

Fotók: Kiss Gábor

Michael Goheen előadását Horváth Levente tolmácsolja